

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

Un Domn, o credință!

Poruncă nouă a pus Domnul între
fii săi: dragostea. Dragostea de a-
proapele ca de tine însuși; dragos-
tea de dușmani: de cei ce ne piz-
muesc, ca și de cei ce ne doresc
toată buna sporire.

Și ni s'a dat, la toți deopotrivă,
legea cea nouă a dragostei ca să
cunoască oamenii „că fii suntem Ta-
tălui“, „mărturie suntem Fiului“ și
„putere avem dela Duhul Sfânt“.

Intru legea dragostei s'a isvodit
cea dintâi casă a neamului, fiindcă
știut este că Români s'au născut în-
fășați în scutecele duhului creștin
dintru început, au crescut în stăile
Legii, oțelindu-se în toată viața lor
cu puterea Duhului celui de Sus.

Cu vremea sămânța acestei legi
mântuitoare am dat-o și megieșilor.
Că scris este să nu pui „lumina sub
oșroc“. Și astfel ne-am făcut dato-
ria după pildă talanților, înmulțind
darul primit, ca înaintea Judecăto-
rului să nu avem pricină de gheenă.
Dela megieși Legea cea dreaptă, or-
todoxia, s'a răspândit „peste tot locul
și la tot omul“ iubitor de mântuire.

„Vântul cel ceresc“, Legea cea
dreaptă s'a răspândit cu putere mare
între neamurile păgâne smulgând,
din rădăcini pricina smintelii și ne-
științei. Și „s'au luminat cerurile și
s'a deschis vederea celor ce erau
în întunec“.

Neghina celui blestemat din vecie
stătea atuncl în mare întristare. Sa-
tanail și cetele celor căzuți erau în
amară durere.

Până la o vreme, când cugete vi-
cene, minți întăritate și firi slabe

semețit în alte strae, și-a făcut pri-
etenii mai arătoase. A avut parte de
ospete cu cei de altă lege și multe
din darurile părinților le-a cheltuit
îndestulând pe alții și sărăcind pe
ai săi.

Așa s'a întâmplat că „Legea cea
dreaptă“, pe care oamenii o chemau
cu numele de „Lege românească“ s'a
rupt, spre amarnica noastră stri-
care.

*

Precum altădată în parabolă, a-
semenea astăzi biserica dreptmări-
toare, face rugăciunea iertării pen-
tru toate și toți rugând pe Dum-
nezeu să „împreuneze pe frații de
o lege în duhul său cel drept“.

Mântuitorul Hristos, o singură lege
ne-a lăsat, după cum El este sin-
gurul nostru Domn.

Cu inima și cu brațele deschise,
cu dragostea frățescă, cu dragos-
tea curată, care toate le iartă, che-
măm pe toți frații creștini la unire.
Unirea în Hristos Domnul și în Le-
gea Lui una singură dreaptă.

Să uităm potrivnicile și să cău-
tăm prin dragoste ceea ce frățește
ne leagă pe toți de Mântuitorul lumii.

Să ascultăm unii de alții și să
plecăm genunchii în rugăciune sme-
rită înaintea lui Dumnezeu. Să pu-
nem pace în inimile noastre și cu
lumina dragostei să cuvântăm și să
făptuim ospățul înțoarcerii „fiului
pierdut“.

Din înaltul cerului Dumnezeu va
binecuvânta lucrarea noastră cu roa-
dele mântuirii neamului întreg.

Pr. GH. NOVEANU

Sfântul Gheorghe

și-au plecat urecheași și-au smin-
tit inima.

Casa cea mare a neamului, casă
în care ne născusem și crescusem cu
toții, s'a despărțit în două.

Frații acelorași părinți care se iu-
beau unii pe alții, care împărțiseră
aceleași bucurii și aceleași obide, s'au
despărțit cu potrivnicie.

Din casa neamului a plecat „fiul
risipitor“. S'a dus pela alte porți, s'a

IN ȘCOALA PROROCILOR

ÎNVIEREA CEA DE APOI

În Sfânta Scriptură se povestește că Duhul Domnului a luat odată pe prorocul Ezechiel și l-a dus în mijlocul unui câmp plin de oase omenești. Și l-a întrebat Duhul pe proroc: „Oare învia-vor vreodată aceste oase?” Răspuns-a prorocul: „Doamne, Tu știi aceasta.”

Atunci a îndemnat Duhul pe proroc să zică: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului și vă adunați la olaltă.” Și așa a făcut prorocul. Și cutremur mare făcându-se, oasele risipite s'au adunat și s'au așezat fiecare la încheietura sa. Apoi a crescut pe ele carne și vine și piele. Iar la sfârșit duh de viață a suflat înrânsele Domnul, ca să fie vii (Cartea lui Ezechiel, cap. 37).

Minunata vedenie a prorocului Ezechiel este icoana învierii de apoi, când toți cei adormiți se vor scula din morminte, ca să-și dea seama — în fața Judecătorului celui Drept — de faptele lor săvârșite în viața pământească.

Luminoasă și dulce va fi ziua aceea pentru dreptii, cărora le

va spune Fiul Omului: „Veniți, binecuvântații Părintelui meu, moșteniți împărăția care este gătită vouă dela întemeierea lumii.” (Matei 25, 34).

Și înfricoșată va fi ziua aceea pentru cei păcătoși și neîntorși la căință, cărora le va zice Domnul: „Duceți-vă dela mine, blestămaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui”, că'n viața voastră n'ați lucrat decât cele rele (Matei 25, 41).

Așa ne'nvață Sf. noastră Biserică — după cuvântul prorocului și al Evangheliei Domnului — că toți vom învia în ziua cea de apoi și toți vom fi judecați după faptele noastre. Numai cei necredincioși se amăgesc cu nădejdea, că scăpând de judecata oamenilor au scăpat pentru totdeauna. Ci noi, cei ce credem în Evanghelie, rugăm pe Domnul să ne învrednicească a duce o viață lină și cât mai fără de sminteli, ca să putem da răspuns bun la înfricoșatul județ ce va să vină.

D. P.

SFÂNTA EVANGHELIE

ADEVĂRATA LUMINĂ

Biserica Mântuitorului singură, stă azi ca un far strălucitor și luminându-ne viața ne arată țelul călătoriei noastre pământești: pe Dumnezeu, care singur este pentru tot omul „lumina cea adevărată”, sau cum singur mărturisește despre sine „calea, adevărul și viața”.

Pentru a cunoaște însă această „lumină”, trebuie să privim cu ochii duhului, nu numai cu cei ai trupului.

Pilduitoare este în această privință, vindecarea orbului săvârșită de Mântuitorul.

Iisus s'a vorbit pe drumul Ierihonului, cel bântuit de oameni fărădelege, acelaș drum unde Samariteanul milostiv a găsit pe cel căzut între tâlhari și l-a izbăvit dela pieire. Au-

zind tânguirea unui orb care cerșia la marginea drumului, l-a tămăduit zicându-i: „Vezi! Credința ta te-a mântuit.”

Odată însă cu lumina din ochii trupești, s'a sălășluit în cel vindecat și zorile unei vieți nouă căci încheie sfânta Evanghelie: „In acea clipă a deschis ochii și a mers după Iisus, preamărind pe Dumnezeu”.

De am voi și noi să poposim lângă drumul Ierihonului, pe unde ne spune Evanghelia că trece Mântuitorul, am învăța să vedem multe lucruri. Privirea noastră s'ar desfăta cunoscând urmele Domnului, lăsate de El în pulberea drumului, drept călăuză pentru sufletele noastre.

Adânc trebuie să fie deșertul în-

tunerecului într'un orb, care nu poate gusta din bucuriile ce ni le imbie lumina! El nu poate cunoaște strălucirea soarelui, lumina dulce a lunii, sclipirea stelelor de pe bolta ocrătoare a cerului. Nu-l poate veseli o floare cu podoaba ei mai bogată decât a împăratului Solomon. Nu poate cunoaște înfățișarea părinților, lumina dragostei ce izvorește din chipul unei mame, sau a fiilor săi, dar mai ales nu poate vedea toată slava cu care Dumnezeu a întărit lumea.

După cum Dumnezeu a despărțit însă lumina de întunec, tot astfel patimile omenești fac zid despărțitor între virtute și păcat, pricinuindu-ne adesea o orbire mai mare și mai pustiitoare decât lipsa vederii trupești. Patimile omenești au făcut destui orbi. Dar întâmplările din Evanghelie sunt pilde vii pentru toate timpurile.

Întunerecul patimilor stăpânește veacul de acum și face de prisos ochii trupești după cum spune un sfânt Părinte: „Nu are nici un preț, ca să-și deschidă cineva ochii fiind în întunec; tot astfel nu are preț a sta în strălucirea luminii cu ochii închiși.”

Tămăduirea orbirii sufletești o putem dobândi, cunoscând și proslăvind pe Dumnezeu. Într'adevăr după cum multe din paserile cerului călătoresc mereu după soare, tot astfel și sufletele noastre se doresc după Dumnezeu, lumina vieții noastre.

Pronia dumnezeiască adastă clipă de clipă, ca noi să deschidem porțile sufletului, pentruca să-și reverse peste noi harul tămăduitor de orbire.

Voiți să găsiți alinare suferințelor, vindecare de orbire în care se svârcolește lumea? Ascultați glasul Bisericii, care ne chiamă neîncetat ca o maică la izvorul de apă vie a Evangheliei, zicându-ne: „Veniți de luați lumină!” Să ne pătrundem de

adevărul descoperit nouă de orbul din Evanghelie și lăsând valea plină de patimi a Ierihonului, să urmăm Mântuitorului, mărind cu duhul cunoștinței de adevăr pe Cel Prea Înalt, bine știind: „Că toată darea cea bună

și tot harul cel desăvârșit de sus este, pogorînd dela Tine Părintele Luminilor și Tie slavă îți înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“ Pr. PAVEL ȘENDREA

NEGHINA CREDINȚEI

CARTEA SFÂNTĂ

Am în față o scrisoare pe care un domn din București a scris-o unui preot din Munții Apuseni. Străinul, cere socoteală preotului pentru că la un târg din toamna trecută, umblând în mână cu niște Biblii pe care un vânzător de ocazie le îmbia credincioșilor, ar fi zis că ar fi „cam pocăite!“

N'am de gând să judec scrisoarea și nici pe cel care a scris-o, cu toate că cel ce-o iscălește nu se sfiește să strecoare printre rânduri și o porție însemnată de pornire răutăcioasă. Dar pentru că ziceri ca cele pe care le-a făcut preotul nostru pot să le facă, pe bună dreptate, și alți împreună slujitori la altarul Domnului, cred că nu-i fără de folos a spune câteva cuvinte pe marginea lor.

Fără îndoială, Biblia, Cartea Sfântă, sau Dumnezeiasca Scriptură, este cea mai de preț dintre toate cărțile ce se pot citi în lume. Ea este veche, aproape cât și lumea de veche, dar cu toate acestea este cea mai vie și cea mai nouă dintre toate. Oricând, oriunde și oricine ar citi din ea scute cum sufletul i se umple de lumină și un grai, parcă din altă lume, îi spune să-și cerceteze viața în lumina adevărurilor ei. Prin ea facem cunoștință cu trecutul și cu viitorul, prin ea știm de unde venim, cine suntem și unde mergem, pentru că tot prin ea să ne pătrundem de nemăsurata bunătate și dragoste a lui Dumnezeu, care pentru noi și pentru a noastră mântuire a trimis în lume pe singurul său Fiu, pe Domnul și Mântuitorul no-

stru Iisus Hristos. Cartea cuvântului lui Dumnezeu, scris sau nescris, este piatra de temelie a împărăției lui Dumnezeu și cine înțelege să-și potrivească pașii vieții după adevărurile pe care Biserica le propoveduește, bazată pe aceste adevăruri, n'are de ce să-i fie frică nici în lumea aceasta trecătoare, nici în aceea care o să vie.

Cartea Sfântă este numai *Una*, după cum numai *unul singur* este și Dumnezeu, Tatăl și Stăpânul nostru al tuturor. Ea nu este nici „pocăită“ și nici „nepocăită“, ci este așa cum a lăsat-o bunul Dumnezeu dreaptă, curată și sfântă. Astăzi este tălmăcită în sute de limbi și sute, mii și milioane de oameni, se îndreaptă, se curăță și se sfințesc prin citirea, adâncirea și trăirea adevărurilor ei din cale afară de înalte.

Dacă Sfânta Carte este așa cum se spune în rândurile de mai sus, cum pot totuși anumiți oameni să-i aducă învinuiri că ar fi „cam pocăită“. Înțelesul este luminos. *Nu Cartea e de vină, ci oamenii.* Oamenii sunt nestatornici și nu arareori plini de pornire împotriva bunelor orânduiri lăuate de Dumnezeu. Oamenii se răsvrătesc între ei și din neînțelegerile lor au urmat desbinări care au născut tare multă supărare Bisericii. Și aici zace răul. Cei răsvrățiți și certați cu bunele orânduiri ale Maicii noastre Biserici nu s'au sfiit să schimbe, pe ici și pe colo, anumite cuvinte, să le înlocuiască cu altele care au alt înțeles sau pe deantregul să le lase afară. Lucrând în acest fel, de bună

seamă că „noua Biblie“ nu mai este și nu poate fi Biblia adevărată; și atunci nu-i mirare că cei ce cunosc unele ca acestea se sfiesc să le cumpere. Și ca să nu pară nimănui că cel ce subscie aceste rânduri vorbește numai așa ca să-și apere pe un frate întru Domnul, las mai jos să urmeze o pildă luată din Scriptură.

La sf. Evanghelist Luca cap. 11, v. 27-28 este următorul text: „Și pe când grăia el (Mântuitorul) acestea, o femeie din mulțime ridicând glas a zis lui: Fecirit este pântecle care te-a purtat și sânul care l-ai supt. Iar el a zis: *Adevărat*, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el.“

În Bibliile pe care le răspândesc sectarii, răspunsul pe care l-a dat Mântuitorul acestei femei se scurtează la atât: „Ferice mai de grabă de cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc“. A rămas afară cuvântul „*adevărat*“ sau „așa este“. Și aceasta nu fără de un gând ascuns. Se știe că sectarii nu dau nici un respect Maicii Domnului și ca să-și întărească această rătăcire, au scos din Biblie tocmai cuvântul prin care Mântuitorul întărește cele spuse de femeia ce fericea pe Mama care l-a născut.

La prima vedere greșala e mică, dar cu o făgașe din cale afară de stricăcioasă pentru adevăr. Prea curata Fecioară Maria e „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare decât serafimii“. Ci prin îndepărtarea unui singur cuvânt din sf. Evanghelie (adevărat) sectarii vreau să dovedească, că Mântuitorul Hristos n'a avut niciun respect față de mama Sa. Înaintea Lui mai de grabă se bucură de cinste „cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.“

Dar cu aceasta încă n'am spus tot.

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

Mărturisirea de credință a tuturor acelor cari prin botez vor să-și facă intrarea în societatea creștină se începe cu cuvintele: „Cred într'unul Dumnezeu...” Noi toți la botez am făcut aceasta Mărturisire prin gura nașilor, sau a preotului și o repetăm de atunci încoace de nenumărate ori, până la mormânt. Este aceasta o oarecare înșirare de vorbe goale, care cu nimic nu ne leagă, sau o simțire adâncă a sufletului nostru, care urmează să ne îndrume pașii vieții spre mântuire? După unii, facem aceasta mărturisire din obicei, fiindcă le-am moștenit dela moșii și strămoșii noștri, fiindcă nu-i bine să stricăm orânduirea în care trăește neamul nostru și toate neamurile aceste ale lumii. Părerea aceasta este înșelătoare. E drept că sunt mulți oameni cari nici odată n'au încercat să se gândească mai adânc asupra acestui fălc. Pentru aceștia poate că lucrurile se înfățișează chiar așa. Omul care-și cântărește cu mintea cuvintele și faptele își dă seama că mărturisirea noastră de credință cuprinde cele mai mari și adânci adevăruri de cari este de mare folos a se ține seamă. Primul din aceste adevăruri, este *credința în existența unui singur Dumnezeu.*

Vom pune dela început întrebarea: Cum a ajuns omul la cunoașterea lui Dumnezeu? L-a cunoscut descoperindu-l cu mintea lui, sau l-a cunoscut abea după ce El, Dumnezeu i s'a descoperit? Și una și alta. Amândouă descoperiri au fost trebuitoare minții și inimii omenești, pentru ca să-l cunoască pe Dumnezeu și să-l îmbeie pe om la credință. Cu mintea lui mărginită omul l-a descoperit pe Dumnezeu, dar nu într-o măsură atât de largă pentru a-l ve-

dea bine. Deaceea Dumnezeu însuși pentru a-i veni într'ajutor s'a descoperit și El prin proroci și prin Fiul său, Mântuitorul Hristos. Așa că omul nu are cuvânt de spus că nu-l cunoaște și că nu poate crede în El.

Cum l-a cunoscut și îl cunoaște omul cu propria lui minte pe Dum-

nezeu? Iată o întrebare foarte importantă pentru zilele noastre, când totul este clădit pe puterea minții. Azi omul primește cu îndoială tot ceea ce i se spune. Și abea după ce mintea lui cântărește lucrurile și se adevărește singur despre cele văzute, crede. E bun acest lucru, căci sin-

gura credință întemeiată pe cunoaștere este adâncă și puternică.

Cu cât omul judecă mai mult și mai drept, cu atât rătăcește mai puțin.

De aceea pentru omul de azi este și mai ușor să cunoască pe Dumnezeu, fără a fi aplecat la atâtea răfăciri ca înaintașul lui.

Ce-i spuné oare mintea lui, când caută cu luare aminte la tot ceea ce îl înconjoară, la toate câte se întâmplă? Acelaș adevăr la care au ajuns mulți oameni înainte de el cu sute și mii de ani, anume: că este un Dumnezeu.

A văzut și vede omul cu minte, că între toate întâmplările din lume este o strânsă legătură. Toate sunt ca niște zale dintr'un lanț. Nimic nu cade înafară de acest lanț. Fiecare întâmplare fie din cele văzute, fie din viața omenească, pornește dintr'o pricină oarecare, pricină care i-a dat viața. Pomul crește din sămânță, bolovanul se rostogolește la vale din pricina greutateii lui. La rândul său fiecare întâmplare e pricina unei alte întâmplări. Așa că omul după semne poate spune de mai înainte ce are să se întâmple. În miez de iarnă, când începe să sufle vânt de către Miază-zi, se topesc nămeții, vin apele mari, slăbește frigul; din contră când se pornește vânt de către Miază-noapte se înăsprește frigul. Lucrează cineva desbrăcat o muncă grea. Asudat se dă la umbră să se odihnească, îl prinde frigul și începe să tremure. A doua zi zace bolnav.

Cu cât cineva e mai băgător de samă la întâmplări și cauzele lor, cu atât va putea urmări mai departe această înlanțuire și în trecut și în viitor.

Dar oare această înlanțuire e fără început și fără de sfârșit? Nu se poate. Precum fiecare întâmplare are un început și un sfârșit, așa și lanțul tuturor întâmplărilor trebuie să-

FOIȘOARĂ

Sfinții ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

În zilele împăratului Afexie Comnin, care luase schipturile împărăției după Botaniat, s'a făcut ceartă în Constantinopol între oamenii cei mai de cinste, și îmbunătățiți. Câ unii cinsteau mai mult pe marele Vasile, zicând: Că este înalt la cuvânt, ca celace a cercat cu cuvântul firea celorce sunt, iar alții înălțau pe dumnezeescul Ioan Gură de aur, căci era mai deschis la învățătură, și cu dulceața graiului îndrepta pe toți, și-i chema la pocăință, și l cinstea mai sus decât pe marele Vasile și pe Grigorie; alții iarăși erau dați spre dumnezeescul Grigorie, ca și cum ar fi întrecut pe toți.

Deci certându-se în cuvinte cu numele acestora, și așa zicându-se, mai apoi după câțiva ani se arătară sfinții aceștia, întâi, unul câte unul, după aceea și câte trei împreună, aievea, nu în vis, Arhiereului ce păstora atunci cetatea Evhaitenilor, marelui Ioan, care era om și la altele înțelept foarte, și părtaș și de învățătura elinească, precum se văd scrierile lui și ajungând la vârful bunătăților. Deci grăiră cu un glas către dânsul: Noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem, și nici o împotrivire sau vrajbă întru noi nu este; ci fiecare în vremea sa, porniți fiind de Duhul sfânt, am scris învățăturile celece sunt de mântuirea oamenilor, și celece am învățat am dat. Și nu este întru noi cel dintâiu, și cel de al doilea, ci de vei zice de unul, cei doi urmează. Drept aceea scoală-te de poruncește celorce se

aibă un început. Și atunci întrebarea, *cine stă la acel început îndepărtat, cine este pricina (cauza) primă* care a pornit lanțul întâmplărilor din lume? La aceasta mintea sănătoasă ne spune, că numai o ființă puternică și înțeleaptă în afară de lume, creatoare și stăpână a lumii, față de care noi oamenii suntem ca niște picuri de apă față de apa oceanelor, a putut face din vecie, pentru vecie toate. Această ființă este Dumnezeu.

A văzut și vede omul o rânduială în lume, care se scurge după anumite porunci atotstăpânitoare? Desigur! Anumite porunci (legi) înțelepte conduc mișcarea stelelor și uriașelor planete de pe întreg cerul. Anumite porunci (legi) conduc mișcarea vânturilor, purtarea apelor, anumite legi conduc viața atâtor mii, sute de mii de felurite viețuitoare. Legile acestea se împlinesc cu atâta sfințenie, încât nimic nu le calcă. Nu s'a întâmplat ca pământul nostru să se oprească din învârtirea lui, nici ca în miez de iarnă să înflorească pomii, nici ca să se nască cineva om mare. Și ce ar aduce călcarea acestor legi? Ne-o putem închipui. O stricăre a tuturor rânduelilor celor văzute. După a noastră pricepere știm că orice lege trebuie iscodită de o minte desghetată. Și cu cât legea este mai bună, cu atât cel ce a făcut-o se dovedește a fi mai cuminte. Pot fi făcute aceste legi ale lumilor de înțelepciunea omenească? Nu, sunt uneori atât de nepătrunse și pentru noi, sunt atât de înțelepte și puternice, încât numai cineva în afară de lume și mai presus de ea. Făcătorul acestora este cel ce a fost din vecie, înțelept, puternic și mare. Unul sigur Dumnezeu le-a putut face.

Prt. stavr. Dr. L. G. MUNTEANU

ceartă, să nu se împerecheze pentru noi. Că nevoița noastră aceasta a fost, și până am fost vij, și după ce ne-am săvârșit din viață; ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. De aceea, împreunează-ne la o zi precum se cade, așa ne fă praznicul. Și dă de știre și celor de pe urmă, cum că noi suntem una cu Dumnezeu. Adevărind că și noi vom ajuta împreună la mântuirea acelor ce ne fac pomenirea; că și nouă ni se pare a avea la Dumnezeu oarece îndrăznire. Acestea zicând se părea că se suie iarăș la ceruri cu nespuse lumină străluciți și chemându-se unul pe altul pe nume. Iară minunatul acela om, adevărat Ioan Ehvaitul, după ce se sculă, făcu precum sfinții i-au poruncit, potolind mulțimea și pe ceice se prigoneau. Căci era omul intru bunătați vesuit, și a dat Bisericii lui Dumnezeu praz-

Trecea Iisus printre noroade

*Trecea Iisus printre noroade
Cu chipul blând, cu chip senin,
Din suflete ca să desnoade
Cătușa duhului străin.*

*Ingenunchea mulțimea 'ntreagă,
Când răsăria la cotituri.
Și toată boala se desleagă
Cu slova sfintei sale guri.*

*Și graturi sfinte, ca acele,
Curgeau din gura lui Iisus:
„Păziți îndemnurile mele,
Porunca Tatălui de sus!”*

Preot BOCA IOAN

VORBE ÎNTELEPTE

Picătura deasă sfarmă stâncă groasă.

*

Nimic nu se pedepsește mai iute, a zis un înțelept, ca nebunia deșertăciunii și-a mândriei. Mândria de-

junează cu belșugul, prânzește cu sărăcia și cineză cu scârba oamenilor.

*

În tot locul ochii Domnului văd pe cei răi și pe cei buni.

(Din Pitdele lui Solomon).

nicul acesta a-l prăznui. Și i-a vezi mintea acelu om: Că aflând pe luna aceasta a lui Ianuarie, că-i avea pe câteși trei, adevărat la întâia zi pe marcie Vasile, la douăzeci și cinci pe dumnezeescul Grigorie, și la douăzeci și șapte pe dumnezeescul Gură de aur, i-a împreunat iarăș la treizeci a acestei luni, împodobindu-se slujba cu canoane și tropare, și cu cuvinte de laudă, precum mi se pare și cu voia lor s'a făcut. Căci cât despre laude nici o lipsă n'au, într'atâta cât au întrecut pe toate câte s'au făcut de atunci încoace și câte se vor face.

Cu rugăciunile acestor trei Ierarhi, Hristoase Dumnezeu nostru și cu ale tuturor sfinților, surpă și risipește ridicările eresurilor și pe noi la unire și pașnică așezare ne călăuzește și cereștii tale împărății ne învrednicește. Că binecuvântat ești în vecii vecilor.

DIN LUMEA LARGĂ...

PUTEREA POSTULUI

MAHATMA GANDHI

Unora li se va părea ciudat acest nume. Abia-l vor putea sloveni, Nici nu e românesc. Purtătorul lui — Mahatma Gandhi — e cel mai înțelept și cel mai credincios fiu al Indiei. Și conducătorul ei, de câteva zeci de ani. Dar un conducător dintre cei mai neobișnuiți.

Până anul trecut India, o țară din Asia, cu vreo 400 milioane de locuitori, era colonie engleză. După lupte îndelungate India a izbutit să-și dobândească neatârarea. Asta s'a întâmplat, după cum am spus, anul trecut. Cum însă locuitorii Indiei sunt mai ales de două credințe, brahmani (hinduși) și mohamedani, la dobândirea neatârării lor și-au alcătuit două țări: India (a hindușilor) și Pachistan (a mohamedanilor).

Dar împărțirea asta nu s'a putut face în așa fel încât în India să nu rămână mohamedani și în Pachistan să nu rămână hinduși. De-aci neînțelegerile și hărțuierile dintre cele două țări.

La început lumea credea că aceste neînțelegeri se vor netezi. N'a fost însă așa. Dimpotrivă, ele au crescut, stârnind lupte grozave, cu vărsări de sânge și cu pierderi de mii de vieți.

Văzând unele ca acestea, Mahatma Gandhi, omul pe care-l cinstesc deopotrivă în chip osebit și hindușii și mohamedanii, s'a hotărât să ajuneze, adică să nu mănânce nimic până când cele două tabere nu se vor împăca. Lumea s'a luat de gânduri, căci înțeleptul Gandhi e de 76 de ani! Cei mai apropiați de el au încercat să-l înduplece să se lase de ajun. Totul a fost însă de geaba. Gandhi a declarat că ajunează până va muri, dacă frații lui se încăpăținează și nu încetează vărsarea de sânge.

Și s'a ținut de cuvânt. A ajunat cinci zile. A șasea zi conducătorii taberelor potrivnice s'au înfățișat la patul de suferință al înțeleptului hindus și i-au spus că fac pace, numai

să nu-și primejduiască viața prin acest post aspru. Și Gandhi i-a ascultat.

Aflând despre aceasta, mari mulțimi de oameni din amândouă părțile s'au adunat în fața casei înțeleptului, mulțumindu-i și aducând mulțumiri lui Dumnezeu pentru cele întâmplate.

Iată ce minuni poate face și astăzi postul. Și Gandhi în toată viața lui s'a lăsat condus de înțelepciunea cuprinsă în cuvintele sfântului Apostol Pavel dela Romani 12, 21: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul cu binele.“

D. P.

Cinstirea Preoților

Intr'un tren călătorea odată un necredincios alătura de un muncitor. Intr'una din gări, se suise și un preot în tren. Necredinciosul zise către muncitor văzând pe preot: „De nici un folos nu sunt preoții“. Trenul mergea, iar muncitorul zise necredinciosului: „Suntem numai amândoi în compartiment, eu sunt un om tare și astfel ușor te-aș despoia de banii ce îi ai asupra d-tale“. Necredinciosul se făcu că nu are nici un ban, dar muncitorul îi zise: „Ai bani mulți la d-ta, căci eram și eu la banca dela care ai ridicat o mare sumă de bani. — Eu însă nu-ți iau banii, căci am învățat dela preoți în biserică „să nu fur și să nuucid“ și altele ca acestea.

Iepurii din Australia

Australia are prea mulți iepuri. Având un mare prisos de iepuri Australia are acum o nouă posibilitate de export, adică vânzarea peste granițe a milioanele sale de iepuri. Posibilitatea aceasta s'a năcut din cauza foametei ce domnește în lume, ca și din faptul că pretutindeni se cer blănuri ieftine. În cursul anului 1947 Australia a avut în program să exporte numai în Anglia, nici mai mult nici mai puțin de 8 milioane de iepuri. Exportul acesta a adus în bugetul australian suma de 2 miliarde și jum. de franci francezi, sumă care acopere numai o mică parte din paguba ce o fac iepurii pământului australian, pagubă care se ricingă la marea sumă de 24 miliarde franci anual. În fiecare an sunt nimiciți în Australia cam un miliard de iepuri. Intocmai ca vestitele hoarde ale lui Attila, iepurii nu lasă nimic în urma lor, astfel că turmele de oi nu mai pot fi duse la păscut în locurile pe unde au trecut sprintenii urechiați. Dacă iepurii nu s'ar înmulți cu atâta repeziciune, producția de lână a Australiei ar putea fi dublată. Și când ne gândim că primii iepuri au fost aduși pe pământ australian în anul 1860 de 2 coloniști: erau — pe atunci — cu totul 24 de iepuri.

Hotel pentru câini

Ne vine vestea că Doamna Breth Brown a deschis la New-York un hotel pentru câini. Nu spunem noi că dragostea de animale nu cinstește pe om, care este „regele“ tuturor ființelor, dar știm că în New-York sunt atâția muritori de foame, schilavi și bolnavi cari n'au unde să-și plece capul. De ce oare nu s'o fi apucat D-na Brown să facă un hotel pentru frații săi oameni și când n'ar mai fi fost nici un nenorocit, bătut de soartă, să fi făcut și un hotel pentru câini.

O fi câinele mai apropiat omului decât semenul său?

Sfaturi bune la felurite trebuințe

Ingrijirea nutrețului umed. Se întâmplă că în ani ploioși suntem silijii a aduce nutrețul și mai umed mai reavăn acasă. Asemenea nutreț (fân, trifoi, otavă) sau să-l facem clae afară pe-un loc ridicat dela pământ, sau să-l punem într'un pod svântat mai expus aerului. Și într'un caz și într'altul când îl așezăm, punem mai întâi un rând de paie de ovăs, apoi un rând de nutreț, apoi iar paie de ovăs și tot așa până sus. Astfel amestecat cu aceste pae nutrețul nici nu se va infierbânta, nici nu se va strica, ci se va sbici și svânta de sine. Paiele de ovăs vor căpăta și ele gustul nutrețului cu care le-am amestecat și le vor mânca vitele mai bucurosi ca altfel.

Mucezuala și umezeala de pe pereții pivnițelor se poate înlătura, dacă li vom spoi cu var, în care am topit mai întâi o cantitate oarecare de sare. Mucezeala nu se va mai vedea după aceea nici pe pereți, dar nici pe alte obiecte din pivniță.

Pata de unsoare sau altă grăsimă se poate scoate din haine, dacă o vom unge-o gros cu gălbiniș de ou. Il vom lăsa să se usuce bine, apoi il vom freca jos și locul lui il vom spăla cu apă caldă.

Stârpirea cloșanilor. Adună pe la începutul verii limba cânelui (planta, cynoglossum officin) zdrobește-i pauiul sau coada și prăsar-o prin locurile, unde știi că umblă cloșanii. Ei se vor îndepărta prin aceasta cu totul din locul acela.

Leac pentru rane de arsură. 1 lingură undelemn, 1 lingură unsoare proaspătă de porc, 1 lingură de var nestâns, 1 lingură de vinars de drojdii și 1 lingură de zahăr alb pisat; se amestecă toate bine laolaltă și așa rece se pune pe raaă, înoindu-se legătura în toată dimineța și seara.

Nasul e ca o strajă pusă la poarta de intrare ce dă în plămâni. Jarna mai ales nasul are mult de lucru întru apărarea sănătății. Căci încălzește aerul ce intră în plămâni împiedecând astfel răcirea plămânului.

Vara, asemenea oprește praful de a intra în plămâni.

De aceea omul care ține la sănătatea lui, își îngrijește nasul ca pe un lucru din cele mai bune.

Il ține în curățenie și când se îmbolnăvește il arată la doctor.

Voinicul

*Frunză verde trei finici,
Plinu-i codru de voinici,
La tot fagul câte cincii.
La fagul de lângă cale
Zace-un voinic de lungoare
De păzit cine-l păzea?
Maică-sa și soră-sa,
Mai cu foc mândruță-sa.
Mândra din gură grăia:
„Au mori bade, au te scoală
Au dă-mi și mie din boală,
Că mie mi s'a urit,
Tot mutând la căpătâie
Când la cap când la călcăie,
Când la cap, când la picioare
Când la dalbe brățioare“.*

Voinicul așa grăia:

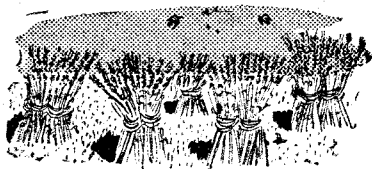
„Atunci mândră m'oi scula,
Când tu mie mi aduce:

Mure negre
Din rug verde,
Sloi de ghiață
Din verdeață,
Apă rece
Din vetrece“.

— „Bade, bădișorul meu
Acum e luna lui Cuptor
Nu gădesc ghiață să mor.
Sloi de ghiață s'o topit
Mure negre n'o n'florit,
Apa rece s'o 'ocălzit“.

— „Mândră, mândruleana mea,
Proastă ești, neroadă-mi ești.
Mure negre s ochii tăi
Când se dau pe lâng'ai mei,
Apă rece-i gurița,
Sloi de ghiață-i inima
Când se dă pe lâng'a mea“.

(Din Brazil, de pe Valea Jiului).

Înainte de vreme

Un trecător întâlnind ziua mare pe un om beat îl întrebă:

— „Nu ți-e rușine, să umbli, ziua mare, împleticindu-te pe uliță?“

Bețivul: „Să am iertare, dar nu eu sunt de vină. Eu aveam de gând să rămân la cârciună, până la noapte, dar ticălosul de crășmar m'a dat afară înainte de vreme“.

Către iubiții noștri cetitori

Gazeta noastră e scrisă pentru toată lumea iubitoare de Hristos. De aceea e firesc să ne intereseze tot ce se petrece în viața religioasă și culturală a satelor și orașelor noastre.

Ca să putem tăia la răbojul „Renașterii“ măcar faptele mai însemnate petrecute în sânul obștii noastre creștinești, rugăm pe iubiții noștri cetitori să ne împărtășeasca, prin scrisori scurte, tot ce cred de bine în această privință. O hotărîre înțeleaptă, o faptă bună, o întâmplare neobișnuită, o știre îmbucurătoare și alte lucruri asemenea acestora, sunt vrednice să fie aduse la cunoștința obștească. Din ele creștinul se poate înțelepți, ferindu-se de rău și lipindu-se de bine, după îndemnul viersului poporal:

Cele bune să s'adune,
Cele rele să se spele.

Redacția gazetei „Renașterea“

Poșta Redacției

Cucernicii Preoți sunt rugați ca de îndată să ne trimită lista tuturor abonaților din parohie cu adresa fiecăruia și cu suma plătită.

Foaia se va trimite pe adresa oficiului parohial și numai dacă cere anume pe adresă specială.

Numele tuturora C. Preoți ce s'au nevoit cu răspândirea foi va fi publicat în „Renașterea“ organul oficial al Episcopiei și în Renașterea poporului Nr. 4.

Faceți noi abonați între prietenii și cunoștii voștri.

Pastorala I. P. S. Patriarh Nicodim

Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul Nicodim al României a trimis clerului și poporului dreptcredincios o înțeleaptă scrisoare pastorală în legătură cu schimbările ce s'au întâmplat de curând în viața statului nostru.

Spicuim câteva crâmpie din această însemnată scrisoare pastorală a I. P. S. Patriarh.

„Cunoscând datoria ce o am ca păstor sufletesc al vostru de a vă da de câteori trebuința o cere, îndrumare de lipsă pentru ca să puteți umbla cu înțelepciune pe marea furtunoasă a acestei vieți, m'am gândit că întâmplările din urmă, petrecute în viața Țării noastre, sunt atât de însemnate încât e de lipsă să trimitem din încredințarea Sfântului Sinod, acest cuvânt al Nostru care să vă tâlmăcească înțelesul acestor întâmplări și care să arate cum se

cuvine să le vadă orice fiu credincios al Bisericii.

Biserica, nefiind făcută să poruncească Statului ce formă să și dea, ci fiind trimisă între popoare și în lăuntrul statelor să propovăduiască Evanghelia mântuirii sufletelor, își va continua lucrarea ei în această nouă formă pe care și-a dat-o Statul nostru, socotind după cuvântul Sf. Apostol Pavel, că orice formă de stăpânire e lăsată de Dumnezeu drept cadru în care să și desfășoare misiunea ei.

Fiecare credincios al Bisericii va privi în acest înțeles noua noastră formă de Stat, se va supune autorităților care o reprezintă, dându-le toată ascultarea și cinstea ca unora ce sunt lăsate de Dumnezeu, împlinindu-și datoriile ce le are față de ele dar în același timp urmându-și cu râvnă sfântă, sub oblăduirea ce ne-o arată, mântuirea sufletească.“

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

DI Dr. Petru Groza președintele guvernului înprună cu mai mulți ministri au plecat la Budapesta, ca să subscrie un act de prietenie și ajutorare între Republica Populară Română și Republica Populară Ungurească.

Această vizită pune punte de bună vecinătate între noi și Unguri și va putea fi de folos în vreme de pace ca și în vremi grele.

După ce au scris actul de prietenie DI. Dr. Petru Groza și întreaga delegație s'au întors în țară.

Schimbarea legii electorale. DI Ministru Pătrășcanu a adus spre aprobare înaintea deputaților țării o lege nouă după care să se facă pe viitor alegerile.

În cuprinsul legii se află, între altele, că pe viitor vor vota toți cetățenii care au 20 ani (nu 21 ani, cum a fost mai înainte) și pot fi aleși deputați toți bărbații și femeile care au 23 ani împliniți (nu 25).

Asemenea vor putea fi aleși în sfatul țării (Parlament) militarii și funcționarii de stat care mai înainte nu puteau fi aleși decât dacă și lăsau slujba.

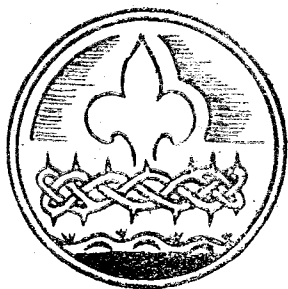
Deputații care se vor dovedi nevrednici de numele lor vor putea fi scoși din funcțiune.

ÎN STRĂINĂTATE

V. Ilici Lenin, cel mai mare conducător al Rusiei Sovietice, a murit în 21 Ianuarie 1924. Această zi se pomenește de atunci în toată lumea prin arătarea și cinstirea acestui mare om și vrednic părinte al celor săraci și harnici muncitori.

V. Ilici Lenin a fost cinstit și în acest an, atât în Rusia Sovietică cât și în toate țările lumii.

Din Ungaria ne vine vestea că DI Erik Molnar ministrul treburilor din afară a declarat că țara sa se va abține dela orice propagandă împotriva vecinilor pe chestiunea granițelor și vor căuta bună vecinătate cu toate țările megieșe și o împăcare între popoare.

În Triest marele port de vapoare dintre Italia și Sârbia, care a rămas în grija „Națiunilor Unite“, au sosit mai multe vapoare cu marinari americani. Vestea sosirii neașteptate a acestora a făcut multă zărvă între italieni și sârbi.

În răsăritul îndepărtat (China) luptele se duc din greu. De o parte se află trupele guvernului generalului Cian-Kai-Shek și de altă parte trupele populare.

Trupele populare (comuniste) au rășbit în multe locuri trupele guvernamentale și au ajuns la Tient-Sin.

În Grecia s'au făcut asemenea două tabere: ostașii gen. Markos și trupele guvernului din Atena.

DIN CLUJ

Depozitul de cărți. — Pe lângă Sfânta Episcopie ortodoxă a Clujului s'a rânduit un depozit de cărți religioase, icoane și alte lucruri folosite de sufletului.

În curând vom publica lista cărților și icoanelor ce le avem în acest depozit.

Oficiul de control se numește o alcătuire mai nouă a statului. Astfel, deunăzi controlorii au găsit un depozit de muzici, pian, clarinete, vioară și altele, la negustorul V. David din Cluj. Acesta dosise sub cotețul cânelui sute de vioară (scipci) clarinete și alte unelte muzicale, ca să le poată specula.

Crăsmă. O crăsmă pentru d-nii trândavi cu numele de Cafeneaua „Corvin“ ținută de un anume Francisc Varga, care era mereu plină de speculanți și gură-cască, a fost rechiziționată de Stat și pregătită pentru a face din ea o prăvălie.

Prăvălia va vinde la toată lumea pe bonuri și puncte toate cele de trebuință.

„Renașterea“ adaus pentru popor
abonamentul: 300 lei pe un an.
150 lei pe 6 luni.

Redacția și Administrația: CLUJ, Piața Malinoschi 18, Consiliul Eparhial. Cont C. E. C. 40975.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj